

ИГОР РОСОХОВАТСКИ НЕНУЖЕН СПОМЕН

Част 0 от „Сихоми“

Превод от руски: Цвета Пеева, 1972

chitanka.info

Изхлипа насън бебе.

Сихомът Алг се ослуша. Извърна глава: напукана оранжева почва, ослепително бяло сияние над равния като линия хоризонт на чуждата планета.

... Някой запали нощна лампа. През светлия правоъгълник на вратата се промъкна на пръсти още сънена жена по нощница. Дръпна към себе си люлката. Пластмасовите шнулове безшумно се разтегнаха, видя се главица на бебе: дълги мигли, пухкави ръчички, стискащи кукла. Мъгла забули съзнанието на сихома. „Да не го събудя“ — помисли си той и мъглата веднага се разпръсна като от полъх на вятър. Другите участъци на мозъка му вече бяха анализирали видяното и подадоха резултата. Това, което виждаше Алг, съществуваше само в паметта му, а наоколо беше чуждата планета, пустиня...

Сихомът не знаеше кога се бяха запечатали в паметта му тези картини.

Може да са останали там от някоя прочетена книга или от разговорите му с хората. А най-вероятно ги е видял, когато живееше в дома на един от своите двойници, чиито опит и памет бе приел. Дали в дома на стария Иполит Иванович, който умееше да доказва безпогрешно всякакви теореми, или у фантазьора Валерий, или у универсалния теоретик Колосовски. Впрочем не е ли все едно? И жената, и детето отдавна не бяха живи — Алг отлетя от Земята преди три хиляди години. А този миг от нечий семеен живот се бе запазил в колосалната му атомарна памет. Отдавна би трябвало да изхвърли оттам този ненужен спомен. Само му пречеше да мисли, също като натрапчив мотив на песен. Но му се струваше, че ако го изхвърли, щеше да заличи последните призрачни следи от жената и детето. Като че те щяха отново да умрат и този път вече безвъзвратно.

И Сихомът пазеше тази видяна някога картина като спомен за създателите си. Пазеше всичко, което го свързваше с тях, защото то го свързваше и с милионите му събрата — сихоми, разлетели се по всички кътчета на Вселената, за да я опознаят и преобразят, и нея, и себе си: за щастието на хората.

Алг вървеше напред, като разглеждаше почвата, после включи гравитаторите и за секунди прелетя десетки и стотици километри.

Появиха се скали. „Колко са неинтересни тук скалите — мислеше сихомът. — Някакви голи полирани върхове. А какви ли са

тия странни предмети, които висят по тях? Приличат на пашкул на копирена буба. Я да ги разгледам по-отблизо.“

Спусна се на скалата до самия „пашкул“, който висеше на едва забележими лепкави нишки. Сихомът го разгледа с органите си за инфрачервено и ултравиолетово зрение, опипа го с локаторите си, провери дали не излъчва никакви енергетични вълни. Но не откри никакви следи на живот, нито на обмяна с околната среда. Вътре „пашкулт“ бе устроен много просто. Състоеше се от еднородно вещество. Сихомът реши да го разреже с ултразвук, за да го анализира. Хвана „пашкула“ — нишките се разтеглиха. В същия миг нещо прозвуча, нахлу в съзнанието му...

През отворилия се светъл правоъгълник на вратата влезе жена по нощница, зашепна: „Спи ми, рожбо...“

Алг замря, не посмя да включи органа си за ултразвук. Струваше му се, че чува не звуци, а нежност. Но знаеше много добре, че чувството не може да се чуе, могат да се чуят звуците, пораждащи чувството. А звуци нямаше...

На метър от сихома зад скалата се бяха спотаили две същества.

Бяха закрепени също като „пашкула“ неподвижно към скалата, но за разлика от него не можеха да бъдат открити от сихома, понеже нямаха нито постоянна форма, нито цвят, нито мирис, нито пък издаваха звуци.

— Не, не е живо същество — каза едното от тях на другото за сихома. — Трябва да е облак прах или смерч. През цялото време се движи, а всяко механично движение е признак за низша форма на материята. Ако ние се движехме така непрекъснато, нямаше да имаме време да мислим и да се усъвършенствуваме. Би ни помело всяко лъчение или дори вятърът. Трябва да включим вълновия предавател и да го унищожим, иначе може да направи нещо лошо на детето ни.

— Не забелязваш ли някакъв определен ритъм в движенията му? А това не е присъщо за облака прах.

— Но е характерно за всяко излъчване. Не твърдя, че е точно облак прах. Може да е плазмен облак. Във всеки случай не е разумно същество. Иначе би уловило сигналите ни. Разумът може да има най-различни форми и състояние, непостижими за нас. Но каквото и да бъде, би трябвало да улавя излъчванията на чувствата, психичните вълни.

— Вярно. Това е сериозно доказателство. И все пак нека изчакаме. Ако се опита да направи нещо на детето, ще го унищожим.

Сихомът не откъсваше поглед от „пашкула“, висящ на тънките нишки. Напомняше му нещо. Но какво?

„Глупости! — помисли си Сихомът и се ядоса на мудността си. — Иполит Иванович би ме нарекъл идиот, а Колосовски би доказал, че съм тъп. Трябва винаги да се доверявам само на логиката, а не на подсъзнателните чувства.“

„Не бъди едностранчив! — прозвуча в паметта му предупреждаващият глас на Колосовски. — «Винаги и само» е девизът на ограничените!“

Алг не знаеше, че в мига, в който би включил ултразвука, други, много по-мощни и неизвестни нему енергетични вълни щяха да разложат тялото му на частици, много по-малки от атомите. В миг щеше да се взриви с ослепителен блясък.

Но отново, като натрапчива мелодия през безбройните канали на бързодействащия му мозък, способен да извършва милиарди операции за милиардна част от секундата, изплува същата картина: към люлката се протягат топли женски ръце, за да прегърнат спящото дете. Дългите мигли не потрепват, ръчичките стискат куклата и люлката виси неподвижно на пластмасовите шнулове. „Да не го събудя...“ — помисли пак Сихомът и пусна „пашкула“. Замъгленият му разум се проясни... Ето какво му напомнял „пашкулът“, дори не „пашкулът“, а чувството, което породил у него. Спящо дете в люлка!

— Виждаш ли, че нищо не направи на детето ни, явно откликна на вълните. То е разумно същество!

— Невероятно! Но изглежда си права — съгласи се второто същество. — Да влезем ли в контакт с него?

Сихомът си тръгна, като внимаваше да не вдига шум. Мислеше за хората. Те бяха дали на него и на събратята му всичко най-хубаво, което бе придобило човечеството: ум и сила, законите на познанието. Но излиза, че са му дали и още нещо. Жената и детето отдавна бяха умрели. И кой можеше да предположи, че те ще оживеят в спомените му и ще му помогнат да разбере чуждия живот, за да го спасят!

Алг вижда светлия правоъгълник на вратата...

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 7 от 1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.